

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.969 van 27 februari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 december 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 27 augustus 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 19 oktober 2005 het Rijk is binnengekomen, diende op 21 oktober 2005 een asielverzoek in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 11 januari 2006, in antwoord op het ingediende asielverzoek, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. De Commissaris-generaal besliste op 20 maart 2006 dat verder onderzoek van de asielaanvraag noodzakelijk was.

1.4. Op 19 juni 2006 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in.

1.5. Bij schrijven gedateerd op 25 juli 2007 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.6. Bij arrest nr. 1.347 van 23 augustus 2007 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het door verzoeker ingestelde beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal.

1.7. Op 3 oktober 2007 diende verzoeker een tweede asielverzoek in.

1.8. Op 21 mei 2008 nam de adjunct-Commissaris-generaal, met betrekking tot het tweede asielverzoek, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.9. Op 27 augustus 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard wordt. Deze beslissing, die verzoeker op 3 december 2008 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

*“(...) in toepassing van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch **ongegrond**.*

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkenes eerste asielaanvraag, ingediend op 21.10.2005, werd afgesloten op 23.08.2007 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van deze eerste procedure – namelijk ongeveer 1 jaar en 9 maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene diende vervolgens een tweede asielaanvraag in op 03.10.2007. Op 22.05.2008 werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming genomen door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, aan betrokkene betekend op 23.05.2008. Betrokkene tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 05.06.2008. Dit beroep is nog steeds hangende.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt en een grote sociale en culturele kring heeft uitgebouwd, zijn niet voldoende om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie daar het als normaal kan beschouwd worden dat betrokkene na een verblijf van meer dan 2 jaar en 10 maanden in een land de taal spreekt en dat hij zijn tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van zijn asielaanvraag.

Wat betreft de vermeende schending van art. 3 EVRM en betrokkenes vrees voor hechtenis zonder een (eerlijk) proces, voor folteringen en mishandelingen door particulieren of door de overheid; uit de aanvraag 9bis kan niet worden opgemaakt of deze schending nu bij de ontvankelijkheid, dan wel bij de gegrondheid van het verzoek hoort. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat er een duidelijk onderscheid moet worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten

gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden, de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. En zodus moeten we stellen dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert. Bovendien dient opgemerkt dat deze ingeroepen buitengewone omstandigheid reeds werd beoordeeld in de ontvankelijkheidsfase. Het ingeroepen element werd aanvaard.

Wat betreft de verwijzing naar de veiligheidssituatie in Irak; dit vormt geen grond voor regularisatie daar dit de algemene toestand is in het land van herkomst en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn bij een terugkeer. Bovendien stelt het CGVS in zijn beslissing dd. 21.05.2008 dat: "uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, d van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie in Noord-Irak op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. De rechtspleging.

Waar verzoeker het voordeel van de kosteloze rechtspleging vraagt voor het voeren van de procedure en hij tevens vraagt om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding dient erop te worden gewezen dat wat betreft de procedures voor de Raad vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn.

3. Ontvankelijkheid van het beroep.

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Gegrondheid van het beroep.

Verzoeker voert in enig middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Hij betoogt dat iedere beslissing van de overheid in redelijkheid dient te worden genomen en dat de maatregel niet disproportioneel mag zijn ten opzichte van het nagestreefte doel. Hij benadrukt dat de zeer rigide houding die de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid aanneemt enkel met zich mee zal brengen dat, indien hij terug naar zijn geboorteland moet, hij met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zal onderworpen worden aan *"mishandelingen, foltering, oneerlijk proces en diens meer."*

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt vast dat de overheid uitdrukkelijk stelt dat *"de vermeende schending van art. 3 EVRM en betrokkenes vrees voor hechtenis zonder een (eerlijk) proces, voor folteringen en mishandelingen door particulieren of door de overheid (...) reeds werd beoordeeld in de ontvankelijkheidsfase"* en dat *"Het ingeroepen element werd aanvaard."* Het is manifest onredelijk

om enerzijds te stellen dat aanvaard wordt dat een vreemdeling zal onderworpen worden aan folteringen en vernederende behandelingen en bestraffingen en anderzijds hieruit, zonder verdere toelichting, te besluiten dat er onvoldoende redenen zijn om het verblijf aan deze vreemdeling in België toe te staan. Verweerder kan ook niet gevolgd worden waar deze lijkt te willen aangeven dat indien bepaalde feiten aanvaard werden in het kader van het onderzoek inzake de ontvankelijkheid van een aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden, deze zelfde feiten plotseling opnieuw in vraag zouden kunnen gesteld worden bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden.

Het middel is gegrond.

Verzoeker heeft een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, is derhalve zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 27 augustus 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.